

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 1149/07
12.09.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Olge Đuričić, predsednika veća, Tomislava Medveda i Obrada Andrića, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Biljanom Šunderić, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužilje AA protiv rešenja tuženog Ministarstva rada, zapošljavanja i socijalne politike Republike Srbije broj 553-03-1697/2006-10 od 15.12.2006. godine, u predmetu priznavanja prava na dodatak za pomoć i negu drugog lica, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 12.09.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužilje, inače zakonskog zastupnika maloletnog MM, izjavljena protiv rešenja Centra za socijalni rad u Novom Pazaru Up. br. 553-183 od 10.08.2006. godine. Navedenim rešenjem prvostepenog organa odbijen je zahtev za priznavanje prava na dodatak za pomoć i negu drugog lica, maloletnom MM. Tužbom kojom je pokrenula ovaj upravni spor tužilja osporava zakonitost rešenja tuženog organa zbog netačno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te pogrešne primene materijalnog prava. Navodima tužbe osporava i tačnost nalaza prvostepenog i drugostepenog organa veštačenja RF PIOZ, u pogledu ocene zdravstvenog stanja maloletnog MM, ističući da je isti nepotpun i neargumentovan. Smatra da je kao posledica takvog lekarskog nalaza usledilo i donošenje nezakonitog i nejasno obrazloženog rešenja i prvostepenog, kao i tuženog organa. Kako sa navedenih razloga nalazi da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužilje predlaže da sud tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje.

Tuženi organ je u odgovoru na tužbu ostao u svemu pri razlozima datim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Nakon razmatranja spisa predmeta, ocene navoda tužbe i odgovora na tužbu, kao i po oceni zakonitosti osporenog rešenja, u smislu člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službeni list SRJ“, broj 46/96), Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba nije osnovana.

Pravilno je i po oceni Vrhovnog suda Srbije odlučio tuženi organ kada je osporenim rešenjem odbio žalbu tužilje, nalazeći da je pravilno postupio prvostepeni organ kada je ožalbenim rešenjem od 10.08.2006. godine, a na osnovu nalaza, ocene i mišljenja prvostepenog organa veštačenja Republičkog fonda PIOZ br. 11079 od 12.07.2006. godine, (koji nalaz se nalazi u spisima predmeta), utvrdio da maloletnom MM za zadovoljavanje osnovnih životnih potreba nije neophodna pomoć i nega drugog lica, sa kojih razloga nisu ispunjeni uslovi propisani u članu 23. Zakona o socijalnoj zaštiti i obezbeđivanju socijalne sigurnosti građana, za ostvarivanje traženog prava. Za odluku kao u dispozitivu osporenog rešenja tuženi organ je dao dovoljno razloga koje u svemu kao pravilne i na zakonu zasnovane prihvata i ovaj sud. Ovo stoga što je u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rešenja, a na osnovu nalaza, ocene i mišljenja prvostepenog organa veštačenja Republičkog fonda PIOZ br. 11079 od 12.07.2006. godine, kao i nalaza, ocene i mišljenja drugostepenog organa veštačenja broj 500 od 04.10.2006. godine (a donetim u postupku po žalbi tužilje), nesumnjivo utvrđeno da kod maloletnog MM ne postoji potreba za pomoći i negom drugog lica, jer je samostalno sposoban za obavljanje radnji za zadovoljavanje vitalnih potreba organizma i bez tuđe pomoći, zbog čega nisu ispunjeni uslovi za ostvarivanje prava na dodatak za pomoć i negu drugog lica, saglasno odredbi člana 23. Zakona o socijalnoj zaštiti i obezbeđivanju socijalne sigurnosti građana („Službeni glasnik RS“, br. 36/91... 115/05), s obzirom na to da je napred navedenom odredbom zakona propisano da pravo na dodatak za pomoć i negu drugog lica ima lice kome je zbog prirode i težine stanja, povrede ili bolesti neophodna pomoć i nega za obavljanje radnji radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, pod uslovom da ovo pravo ne može da ostvari po drugom pravnom osnovu.

Sud je cenio navode iznete u tužbi pa nalazi da kod napred navedenog činjeničnog i pravnog stanja stvari isti ne dovode u sumnju zakonitost osporenog rešenja.

Sa napred navedenih razloga, nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužilje, Vrhovni sud Srbije je na osnovu člana 41. stav 2. a u vezi sa članom 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 12.09.2007. godine, U.1149/07

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Biljana Šunderić, s.r. Olga Đuričić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

IJ